

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vita Gasparis Barzaei Belgae E Societate Iesv: B. Xaverii
In India Socij**

Trigault, Nicolas

Coloniae, 1611

XIX. Heroica Gasparis in Saracenos praelia & victoriae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45183

tentaret, ac rem iam euersam restitueret, valdè cauerunt, ne palatij fores attingeret; passim dictitantes, eum, quibus valeret carminibus, spiritu solo ac sermone, primo Regem colloquio infecisse. Insuper vt Regem in perpetuo metu continerent, miserunt, qui apud Xatamam grauitè de Lusitanis, de Gaspare, de Rege quererentur; rogabant quoque, vt datis ad Reges Lazæ & Carmaniæ litteris, stipendiarios suos, iuberet eos pro aris & ritibus suis in armis esse; Regem quidem iam sibi redditum, hoc metu tamen fortasse, iterum ne mutetur, indigere.

CAPVT XIX.

Heroica Gasparis in Saracenos praelia & victoria.

QUANTVM de Regis perfidia Mahometani lætabantur, tantũ Gaspar lugebat, sese multũ inculando, peccata sua, in qua sola vir modestus huius rei causam reijciebat, detestando. Sanè in hanc sententiam de spe sua frustrata
ad lo-

ad socios in Lusitaniam scribit : Hic videte charissimi, quantus me luctus ex amissa præda occuparit; sanè multis lacrymis peccatorum meorum, horum omnium causam, magnitudinem expiaui. Sed tamen ita fleuit, ut eum mœror non abiecerit, sed ad medendum incitarit: quod duobus potissimum modis, humanam diuinamque opem coniungens, aggressus est. Ad Georgium Capralem Indiæ Proregem de re tota scribens, hominem rogauit, ad Regem scribere ne grauetur, & hominem nimium sibi rebusque suis metuentem Lusitanarum copiarum & auxiliorum promissione confirmare. Fecit Prorrex quod erat rogatus; sed nil profectum. Auxilium item diuinum, in quo spem omnem collocarat, implorauit, & ad macerationum corporis & orationum præsidia conuersus, diuinam iram à se, quòd ab animi modestia fontem omnem esse crederet, auertere est conatus.

Sed neque sibi visus est vnus ad rem tantam esse satis. itaque mirè

follicit⁹, ne quid in hoc discrimine res Christiana caperet detrimenti, vndiq; auxilia omnia euocare, supplicantium cohortes denuò explicare, flagellantium ordines disponere, Deiparæ ac Cœlitum omnium ex ordine, solito Litaniarum ritu, opem statuit implorare. Pueri longo agmine primi in acie erant; ætate prouectiores, quinquageni vel sexageni in terga sua sæuientes sequebantur; omnes pariter diuinam elementiam inclamabant. Fiebant hæc in Saracenorum oculis, quæ iã feliciorè successu impotentes, infestis saxorum imbrib⁹ Christi gregem impetebant, atque adeò inter eos conuenerat, nemini vt Saraceno liceret impunè sacra Christiana suscipere. Deniq; vt Gaspari agrè facerët, in suburbanam, quæ Gasparis domui in vicino colle iam habitantis, vt breui dicem⁹, imminebat, ædiculam suam profanam (Misquitam vocant) frequentes itare, ibi inconditis clamoribus obstrepere, blasphemijs etiam sæpè crucem ritul-

tusque nostros, magis quam artus suos nouaculis lacerare: quibus omnibus de Regis inconstantia triumphos ducebant. Res visa Gaspari non ferenda: itaque ab excelso animo suo consilium sumens rem omninò admirabilem & periculi plenam, si non ille diuiniore quadam mente ageretur, perficere instituit. Neque enim, ut ipse ad suos scripsit, hac in Deum contumelia irritatus potuit impotentis Philistæi conuicia sustinere, sensitque diuino instinctu certamen sibi, ut olim Dauidi cum Goliath, ineundum. Ergò in aciem egreditur; copiarum fuerunt, doctrinæ Christianæ auditores, pueri ac puellæ; arma, crux vna, quantam duo possent sustinere. Cū ea cohorte, postquam noctu, ut feria quaque sexta solebat, de Dominicis tormentis verba fecisset, inspectantibus Mauris (noctes enim Armuziæ rebus agendis aptiores ferè vigilabantur) in montem subit, & per otium in Misquitæ summo apice, vnde potissimum crucem consue-

In Saracenorum. Misquitæ sive eade crucis. statuit.

consueuerant detestari, opere cæmentario crucem figit. Terruit ea res (mirum dictu) & Saracenos ita obstupescit, vt ne mutire quidem illorum quisquam ausus fuerit. Matutinis verò horis, vbi ex alto patuit vexillum fidei nostræ, aliquot Mahometanorum millia concurrerunt, & non secus ac si capta ciuitate hostium pro muris vexilla conspicerent, refugerunt; Mahometem porrò ad ista cæcum, ad suos eiulatus surdum, lamentabiliter inclamantes, ædiculam Gaspari reliquerunt: qui iam expiatam Virgini Mariæ Victricis, à Monte cognominatæ dedicauit, & pium hominem loci custodem, qui suorum scelerum pœnas à se repetebat, ibi collocauit. Eum locum Gaspar coelestium rerum contemplationi aptissimum affirmabat. Et sanè dubitadū nō est, eum ibi frequenter suos cruci triumphos, tantum terrorem hostium,

*Ædicula
E fana
sua Gas-*

ex animo gratulatum. Nec Saraceni solū hanc nobis ædem reliquerunt, sed ceteras in agris omnes, & præ-

præfertim maiorem vnam, Gilaba-
tam dictam, vbi quotannis impios
suos ritus, & foedas nouaculis la-
cerationes magna pompa perage-
bant.

*pari re-
linquunt
Sarace-
ni.*

Iam agrorum omnium, nullo re-
sistente, Gaspar (vt ita loquar) Do-
minus erat; in ciuitatem profani sa-
crificuli se cum suis receperant. In
ea Coranū erat sanè magnificum, &
facile totius impij cultus primum
vel operis mole vel ornatu, & con-
fluentium vnde quaque frequentia.
Eò se omnes & eiulatus suos contu-
lerant, tanto vicinorum Lusitanorū
incommodo, quibus ea vrbis pars
attributa fuerat, vt ad Gasparem
iam semel victorem venirent, ro-
gantes, vti pro sua prudentia illi
malo mederetur. Non ita quidem
procliuè erat, eos ex hac impieta-
tis arce atque alijs depellere: sed
Gaspari diuina ope freto nihil ar-
duum, nimium nihil videbatur.
Quapropter ad Regem hominem
allegat, quod aditus ipsi omnis esset
præclusus, qui petat Saracenis aut
filen-

filen-

silentium indici, aut eorum inconditos clamores Regio mandato temperari; Christianos id suo iure postulare: primum, quòd in suo fundo ea pati indignum esset; tum quòd iam sæpè conspirantibus cum capitali Christianorum hoste Saracenis poena hæc perfidiæ illorum debeatur tantisper, dum à Rege Lusitaniæ responsum esset, quid de æde fieret, tum se imperata facturos. Gasparem iam nominis auctoritas & æx Lusitana, quam illi admodum verebantur, audaciorem faciebat, terroreque incusso impetrare, quòd aliter nequiret, confidebat. Porro hoc vix erat in Regis potestate, & cum Saraceni minas exhibilarent, spes exigua affulgebat, æqua ab iniquis obtinendi. Maiores hinc animo colligit in re ardua Gaspar; denuntiat ijs, ni tacuerint, se cū sua cohorte, puerorum videlicet, aduolaturum. Sed nec id profuit. Quid ergò? memor illius, vt inquit, Compelle intrare, in proximum diem sex cruces parari iubet, quibus
iam

iam postridie in altum elatis, cum turmis suis iam sæpè dictis egreditur, & pleno die præcipuis consultò vrbis vicis viam carpit. Ad palatij fores vbi ventum est, omnes positis genibus subsistunt, & pijs iteratisque vocibus in hæc verba prorumpunt: Domine Deus misericordia, Domine Deus misericordia. Nec defuit diuina bonitas implorata. subitò Mauri, alius alium præcurrentes, per summum tumultum (mira res crucis!) diffugerunt. Rex verò ea occasione vsus Gasparem ad se vocat, qui iussis ibi ceteris, vbi constiterant, dum rediret, subsistere, ipse ad Regem adit: qui honoris causa eum pro schalis operiens, ibidem se eius ad pedes abijciens, renitentis Gasparis manum nifus est osculari; inde in regium thalamum deductum, inuitum & reluctantem in suo throno collocat, nec antè loqui voluit, quàm Pater ibi confisteret. Ipse verò Patri ad latus asfedit; tum multis tarditatem purgat, in turbas suorum reijcit vniuersam,

*Crucis
trophæi
in Corona
no statuit cum
puerorū
cohorte
Gasparis*

236 VITAE GASP. BARZAEI
fa, animo se hæcenus fuisse Chri-
stianum, idque compositis breui re-
bus facturum, vt omnes intelligant.
Sed his velum inconstantiae obten-
debat infelix nimis, verum esse ex-
pertus illud veritatis oraculum: dif-
ficile esse diuites intrare in regnum
cælorum. Nihilominus vt fidem
faceret, ait se mandare, vt Corani
fores cæmento & saxis obstruantur,
totâ insulâ nemo Mahometem in-
clamet. His Pater respondet, satis
se nosse quis eius animum auertis-
set; rogare Deum, vt quod spondet,
aliquando maiori fidẽ exequatur;
ceterum in præsentiarum gratias
agere ac sibi gratulari. Rex donatũ
Gasparem munusculis, quæ domum
eius deinde deferri curauit, ita à se
dimittit. pergit ille, & vnà cum mi-
nistris regijs Corani fores, admira-
bili gaudio frementibus Saracenis,
fideliter obstruit, & impium vatem
vnà cum profano ritu in pro-
prio palatio ac æde
captiuat.

CAPVT